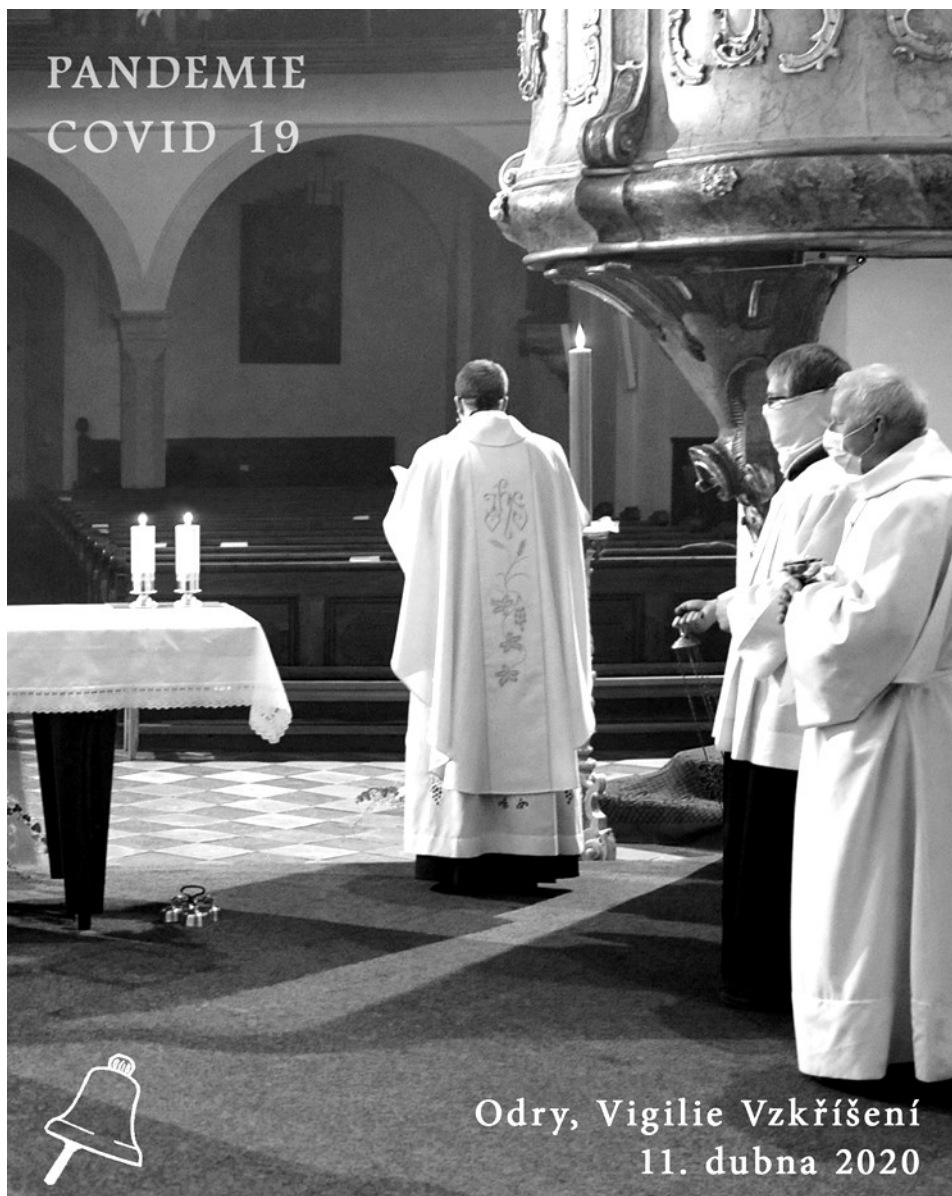

PANDEMIE
COVID 19

Odry, Vigilie Vzkříšení
11. dubna 2020

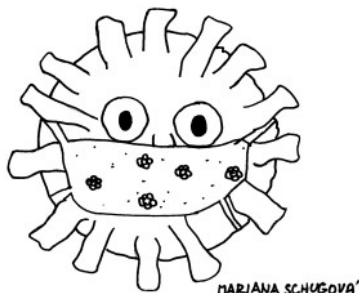
ZVON
FARNÍ ZPRAVODAJ

ročník 2020, květen
mimořádné číslo

Odry | Mankovice | Veselí u Oder | Tošovice | Pohor

Jed

Lidský život je plný překvapení, o tom se můžeme znovu a znovu přesvědčovat. Doslova celý svět se zachvěl před drobným nitrobuněčným cizopasníkem, který pod mikroskopem vypadá jako slunce, které kolem sebe **vytváří záři zvanou korona**. Od ní také dostal své jméno. Tento zbrusu nový vir nemínil zůstat na jednom místě.

Je obdivuhodné, že něco tak nepatrné, dokáže přemoci i několik milionkrát většího tvora. To je zhruba poměr koronaviru a člověka. Je to možné proto, že **lidské buňky jsou interaktivní**, tedy mluví spolu. Když od některé přijde zprava a zaklepe, receptory na povrchu té druhé ji **prověří a vpustí dovnitř**. Pak udělají poslušně přesně to, co zpráva píše. Mnoho virů, které do lidského těla proniknou, se neumí do buňky dostat, a protože se sami nedokáží množit, zahynou. Tento náš neslavný virus se ale naučil, jak svého budoucího hostitele oklamat. Nejen že ho vpustí dovnitř, ale protože je zároveň také nejmenší továrnou na světě, začne tento virus **podle přichozího návodu vyrábět**. Oklamaná buňka má s tím tolik práce, že přestane dělat to, co by měla. V našem případě udržovat v chodu plíce. A nemoc je na světě.

Jsou zde tedy dva faktory. **Zákeřnost parazita**, který se potřebuje množit a **naivita hostitele**, který mu pomůže. Třebaže se to všechno odehrává v mikrosvětě, může to osvětlovat i to, co se děje ve světě velkém, ale také ve světě duchovním. Lidská duše byla stvořena tak, aby uměla naslouchat svému Stvořiteli a také i ostatnímu tvorstvu. Písmo svaté nám připomíná, že vůlí některých andělů odvrátit se od Boha **byl umíchán jed**. Toto je totiž přesný překlad latinského slova virus. Toto zlo vzešlé z odporu vůči Bohu se samo nedokáže množit, pokud nenajde naivního hostitele. 1. kniha Mojžíšova nám barvitě vypráví, že ho poměrně snadno našlo v člověku. Ten zcela zmaten místo dobra v sobě začíná množit zlo. Přesně **podle dodané předlohy**. Svě o tom ví už potomek prvních lidí - Abel.

Co nám tedy celá tato světová pandemie může říci? Zla ve světě je a bude přesně tolik, **kolik lidských srdcí se mu otevře**. Kolik se jich nechá oklamat, že přicházejí jako dobrý vzkaz slibující vylepšení. Člověk vždycky byl a bude bez výjimky naivní. Právě proto mu zbývá jen jediná a zároveň jedinečná možnost. Nechat si **receptory kontrolovat** a spravovat svým Tvůrcem. Stačí se řídit radou svatopisce: „**Mějte svůj zrak upřený na Krista, on vede naší viru (i život) k dokonalosti.**“ (Žid 12,2) Kde je Kristus, tam je také jeho Duch, nejlepší servisní technik.

Dobře tedy s jeho pomocí **rozlišujeme přichozí zprávy**. Nepouštějme do svého nitra nic laciného a podbízivého, i kdyby to mělo podobu jasného slunce. Umí to jen parazitovat a ničit plnost života, který nám dává Bůh. otec Petr

Slůvko pro děti

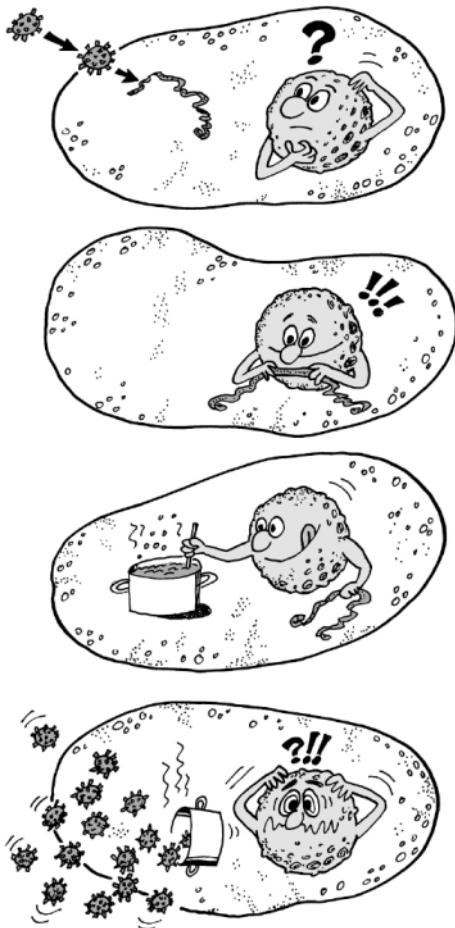
Všichni o něm mluví, každý dělá, že mu rozumí. Já jsem ho ale ještě neviděl. A vy? O kom mluvíme? No přece o **koronaviru**. Nic dobrého jste o něm asi neslyšeli. A přesto tento malý tvoreček není ani dobrý ani zlý. Prostě jen je! A když někdo je, chce tady už být pořád. To se zařídí tak, že bude mít **další a další kamarády**. Někdo mu musel prozradit nebo to „vygoogloval“, že k tomu, aby jich bylo více, potřebuje docela malou kuchyňku, ve které se umí vařit.

Možná jste o tom už slyšeli. Naše tělo je postavené z moc velkého počtu maličkátkých továren, právě takových **kuchyněk, kterým říkáme buňky**. Každý den se tam něco připravuje, vaří a peče. Pak se to posílá dál, aby tělo bylo zdravé a dělalo, co se má. Aby buňka věděla, co má uvařit, **potřebuje recept**. Jistě jste také doma podle receptu něco už uvařili. Z dobrého receptu bude dobrota, **ze špatného vás může bolet břicho**.

A teď vám povím, co vlastně vymyslel ten virus, aby nezůstal sám. On totiž dokáže v malé kapičce vody přijít do našeho těla, **zaklepe na nejbližší buňku** – kuchyňku. Pak řekne, že je pošťák od souseda a že nese nový výborný recept. Samozřejmě, že lže! Když to ale milá buňka nepozná a začne podle tohoto receptu vařit, je zle. Co se pak stane, vidíte na obrázku. K tomu už nemusím nic říkat.

Toto uličnické chování koronaviru je vlastně pro nás zároveň veliké poučení. V tomto světě i my dostáváme recepty, tedy rady podle kterých v duši vaříme. Musíme dávat velký pozor, **jaký pošťák nám je dává**. Kdo nám radí. Sami jistě víte, kdo to s námi myslí dobře a kdo zle. Kdo nám dává skutečně dobrý recept a kdo takový, ze kterého bude nakonec jen trápení a velké potíže.

otec Petr

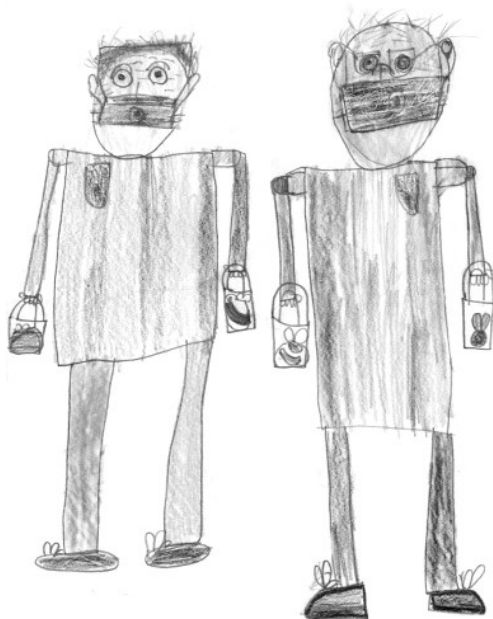

Pravdivý příběh

Pomoc, propukla pandemie! Proč?! Přemýšlíme, polemizujeme, pláče... Plány padly, práce počká. Půjdeme proti proudu? Pramáno pravděpodobné... Přepínáme programy, počítáme potvrzené případy, počítáme padlé. Pomalu propadáme pocitům přítomné paniky. Potomci pláčou poplašení příkazem pozdravit prarodiče pouze pohledem, protože pro prarodiče pravděpodobně představují pohromu. Půjdeme příkladem - přerušíme pravidelné setkávání.

Pan premiér přizval profesora plukovníka Prymulu, pořádají pravidelné posezení poradců, promýšlejí podstatných postupů. Poté předstupuje před publikum, prezentuje projednané prohibice. Politici předvádí prapodivné přetahování pozornosti. Propána! Poslední prohlášení pozměnili... Postupně proto přestáváme poslouchat pramálo pozitivní polemiky. Především pojďme podpořit pracující pro pomoc postiženým pandemií - pomozme pořídít podomácku provedené pokrývky pusu. Pečlivě plníme předepsaná pravidla pro setkávání přátel - problémy probíráme pouze přes plot! Přirozeně pociťujeme první příznaky ponorky...

Papíru, plenek, potravin plné pokoje—pořizeno předem. Pečivo pravidelně pečeme. Potomky podrobujeme pečlivému pedagogickému působení - píšeme, počítáme, přeposíláme pedagogům požadovanou práci. Pro poctivé plnění požadujeme připojení prosté potíží, prozatím paráda! Paniku překonáme. Pořádáme pravidelné rady, probíráme potřebné problémy, pokrýváme prskající pusu, prsty poctivě pucujeme pod proudem průzračného pramene, poučujeme potomky pro praxi příštích pokolení. Páry procházející parkem posílají polibky pouze po povětrí, prodavačky pravidelně prachovkou pucují poloprázdné police prodejen potravin, projíždějící policie plánuje pohlídat poctivé pokrytí pusu... Plicím pacientů postižených pandemií pomáhají přístroje, přesto prý pandemie pomáhá plicím plačící planety. Podivný paradox...

Matěj Dratnal: Děda a babička v rouškách, originál uchovávan v jednom pražském bytě na lednici.

Povězme poctivě! Prahne po plnohodnotném prožití Povstání Páně? Předtím pohaněného, poplivaného, právě přibitého, pak probodeného před pohledy polekaných přátel. Přesto pravého! Pohotový pomocný páter Pavel pořizuje potřebné pomůcky, prostřednictvím přímých počítačových přenosů posloucháme pečlivě připravené promluvy, prožíváme plně - podle přání. Pána přijímáme pravidelně. Prvokomunikanti plní páterem Petrem poctivě přichystané písemné práce, posloucháme Proglas.

Postupně přichází povolování prohibicí. Přepočítání příchozí předstupují před presbytář, pokoušíme provádění popěvků přes provlhlou pokrývku pusy, pozdravení pokoje pravidelně přeskakujeme pro pocit poslušnosti příslušnému prelátovi. Promýšlíme postupy provádění praxe platících před pandemií.

Podlá pandemie potichu pokračuje - pošleme potomky pedagogům? Pozveme příbuzné? Políbíme parodiče?...

Především prosme Pána: „Pane, pomoz pokorně prosícím pandemii překonat! Pomáhej potřebným, posiluj plačící.“

*Psala původním příjmením Pechová, později právoplatná Pavlova pani
Alena Dratnalová*

Šití roušek pro nemocnici v Odrách

Nápad, šít roušky pro nemocnici v Odrách, se zrodil v neděli 15. 3. 2020 večer, kdy jsme s manželem shlédli na internetu video, kde jedna paní ukazovala postup, jak ušít roušku a na konci prosila o pomoc s šitím roušek pro nemocnici v Praze. Po skončení tohoto videa jsme napsali panu starostovi, zda by měli o šité roušky zájem. Hned v pondělí ráno se ozval pan ředitel nemocnice, jakou mám představu o šití těch roušek a že by je v nemocnici nutně potřebovali. Já jsem moc představu neměla, ale věděla jsem o ochotných a šikovných ženách, které by s tím pomohly.

Látku na šití roušek zajistilo vedení nemocnice a já jsem začala obvolávat ženy a prosila je o pomoc. Všech 12 oslovených žen bylo ochotno pomoci a již v pondělí se pustily do šití prvních roušek.

Látku jsem průběžně rozvážela ženám a vyzvedávala od nich ušité roušky, které jsem následně dovážela do nemocnice. Myslím, že jsem se během těch pěti týdnů zlepšila v řízení auta. Zvláště ráda jsem měla cestu na Veselí, neboť jsem se téměř celou dobu modlila, ať mi nikdo nejede do protisměru, a vždy to vyšlo.

Ať nechválíme jen ženy.

Ze všech našich farností se do šití zapojily tyto ženy: Adéla Foldynová, Monika Juřicová, Marie Klézlová, Barbora Šindlerová, Jana Vymětalová. Postupně se k nim přidávaly další ženy, které chtěly také pomoci: Alžběta Vavřínková, Hana Jakubíková a Elen Vahalíková. Anna Hrabovská věnovala cca 2 km šňůrek, které nám už po prvním týdnu docházely, a přišla s nápadem, že bude stříhat látku na potřebný rozměr, a tím ušetří švadlenkám čas. K ní se přidala i Ludmila Hekelová. Postupně se zapojovali i další členové rodiny švadlenek a pomáhali navlékat šňůrky, zapošívát atd. Také je třeba ocenit tatínky a poděkovat jim, že hlídali děti, když maminky seděly u šicího stroje.

V prvním týdnu se podařilo nemocnici předat celkem 1089 kusů bavlněných roušek a zajistit tak v počátcích dostatek ochranných pomůcek. Jak velké úsilí švadlenky věnovaly šití, ví jen Pán Bůh. Zvláště v prvních dvou týdnech pracovaly dlouho do noci a odsouvaly své potřeby na pozdější dobu.

Děkuji všem zapojeným za pomoc a vám za modlitby.
Celkem pak ženy ušily cca **2700 kusů roušek**.

PÁN BŮH ZAPLAŤ!

Petra Chrástková

*Neobvyklá velikonoční
výzdoba oderského
náměstí.*

Co mi dala karanténa

Hned zkraje karantény proběhla napříč médii dobrá rada pro starší a staré lidi, jak smysluplně využít čas odloučení: „Sepište vnučatům vzpomínky na váš život“. Nic jsem nesepisovala, ačkoliv ta výzva častokrát zaměštrávala mou mysl. Co bych já mohla předat? Život prostý, obyčejný, bez podivuhodností. Prosté střídání radostí a bolestí, výstupu ke štěstí a pádů, přijetí a odmítnutí, pokoje a bouří. Obsahující zkrátka všechno, co roční období v sobě přináší každému životu.

Děkuji karanténě – něco jsem objevila – našla jsem červenou nit, která se vším tím mým plahočením táhne až dodnes. Je to NÁRUČ MILUJÍCÍHO. Náruč, kterou člověk vnímá, takže se necítí sám, ba naopak – je hýčkán, někdy až rozmazlován. Jsou chvíle, kdy jako by se spojení přerušilo, ale ve zpětném zrcátku zahlédne a třeba časem pochopí smysl věcí... Což srdce naplňuje RADOSTNÝM DĚKOVÁNÍM! Proto mě možná pandemie nezasáhla ve strachu z osobní ztráty zdraví či života. Cítila jsem, že je nemožné, aby Ten, který je Milující, Moudrý a Mocný, o kterém Bible říká, že má spočteny všechny vlasy na mé hlavě, o viru nevěděl.

Ať se tedy stane cokoli, vím, že mě ze své náruče nepustí. To znamená, že vše tedy může dopadnout jen DOBRĚ. Bolestně jsem pociťovala dvě skutečnosti:

1. *Situaci rodin zavřených v bytech bez možnosti výběhu, či osamělých lidí mezi čtyřmi stěnami bez kontaktu s okolím.*
2. *Umírajících odloučení od všech zdrojů útěchy – svátostí, příbuzní, blízcí...*

Ta mrazivá opuštěnost mi připomínala Golgotu. Opakovaně se mi drala na mysl výzva jednoho kapucína, který nás, ještě skoro jako děti, vybízel k modlitbě ZA ŠTASTNOU HODINU SMRTI. Snad nikdy dříve jsem si naléhavost této modlitby neuvědomovala. S ní přišlo tolik otázek. Jak budu odcházet já z tohoto světa? Bude mi dopřána milost svátostí? Budu mít příležitost se rozloučit? Jak vlastně vypadá šťastná hodina smrti? Je to ta, při níž se setkávají přátelé? Milující Náruč a já... Nevím... Snad... Doufám...

Karanténa nám dovolila zažít, co by nám nikdy nebylo dopřáno. V tento čas jsem si silně začala uvědomovat, jaký dar je fyzická přítomnost na mši svaté, jak vzácný je promodlený prostor v blízkosti svatostánku, jak vzácná je blízkost lidí. Jakým privilegovaným darem jsou kněží ve farnosti (kolik farností je osiřelých a nejsou to jenom misijní území od nás hodně vzdálená), kteří s otcovskou vynalézavostí a nasazením sil, obětavě hledali a nacházeli způsoby, jak v nových podmínkách vést svěřené ovečky na šťavnatou pastvu. Jak být blízko těm, kteří to nejvíce potřebovali. Pravidelně přenášeli mši svatou z kaple sv. Josefa. K přečtení i stažení byla připravena kázání, k nimž se každý mohl kdykoliv vrátit a nechat se znovu oslovit, domyslet, dozrát. Pro nás starší – ideální! Tady je mi skoro líto, že ta

doba již pominula. Pravidelně zaujali děti poutavým slovem i úkolem na týden. Nabízeli Slovo biskupů, přednášky otce Kodeta, kázání Svatého Otce. Seznamovali nás s aktualitami a aktivitami.

Zkrátka, všechno bylo jiné, ale nepociťovali jsme samotu ani hlad. Vnímali jsme obrovské úsilí a snahu otců Petra i Pavla využít každou možnost služby. Také ob-

Mše sv. přenášená internetem z kaple sv. Josefa na faře.

řady tridua z Vatikánu byly velmi oslovující. Zasáhla mě bolest papeže Františka, když procházel prázdným náměstím, jako by nesl tíhu celého světa. Na závěr se chci ještě jednou vrátit ke kázání Svatého Otce, které mi leží na srdci jako pečeť. Každé ráno při mši svaté Otec František s výjimečnou naléhavostí upřel pozornost na nějakou skupinu lidí, jež sjednocoval podobný kříž (lékaři, bezdomovci, sestry, učitelé atd.). Jednou si uvědomil starost nastávajících maminek. Do jakého světa se budou rodit jejich děti? Odpověď zněla: Nevím, jaký to bude svět, vím jen to, že to bude svět Bohem MILOVANÝ a to stačí.

Jana Schindlerová

Kterak jsem se nechala napálit

Když byla karanténa v plném proudu a doma už jsme vyzkoušeli všechny možné i nemožné činnosti, řekla jsem si, že bych se mohla také nabídnout jako dobrovolník v sociálních službách. Dovést nějaké babičce nákup, vyvenčit jezevčíka, pomoci vyřídit nezbytné pochůzky. Nabídla jsem se Charitě a pak netrpělivě očekávala svého prvního klienta. Za nějakou dobu jsem byla přidělena na pomoc paní, která žije v bytě sama, je prý nemocná a potřebovala by pomoci v domácnosti. Vysloveně si prý přála nějakého dobrovolníka, což mě potěšilo a utvrdilo v přesvědčení, že tohle je ta chvíle pro mě, kdy konečně mohu malými krůčky zlepšit svět.

Při vstupu do stísněného bytu mě uvítala štěkající zuřící čivava, paní v županu a neskutečný nepořádek. No, zlepšovat svět se dát různě, začnu třeba v kuchyni u hromady týden špinavého nádobí, řekla jsem si a jala se navlékat gumové rukavice. Už při likvidaci špinavého nádobí mi však bylo podezřelé, že paní stojí

opřená o futra, se zájmem mě pozoruje a vykládá o svém špatném zdravotním stavu držíc v jedné ruce cigaretu. Nabídla jsem jí, ať si jde lehnout, že si nějak poradím a pokračovala v drhnutí připáleného pekáče. Asi po hodině této namáhavé činnosti, kdy jsem si plně uvědomila, jak příjemné a nedocenené je umývání vlastních, důvěrně známých připálenin, jsem se šla paní zeptat, kde najdu smeták. Pokud mi doteď připadala má „klientka“ docela v pořádku, po nalezení její osoby sedící na posteli u počítače, mi už bylo jasné, že jsem tady přebytečná. Že se jí prostě jen nahromadila spousta nádobí a zavolání si dobrovolníka bylo jednodušší, než se s tím dít. Chvilí jsem váhala, jestli paní s touto skutečností konfrontovat, jestli jí předhodit, že je docela zdravá a pokud si zvládne zapálit cigaretu, zvládla by i umýt hrnek, ale nakonec jsem nad tím mávla rukou. Zametla jsem kuchyň, vysypala tři popelníky a s přáním hezkého dne a doporučením, ať už mi nevolá, jsem sedla na kolo a jela domů dělat něco užitečného.

Když o této zkušenosti dnes přemýšlím, cítím, že prvotní rozhoření a vztek už dávno nahradil nadhled a poznání, že lidé jsou různí a netřeba se nad tím rmoutit. Možná je lepší pomoci někomu, kdo to nepotřebuje, než nepomoci někomu, kdo o pomoc prosí.

Anežka Schugová

Děkujeme Bohu za to, že koronavirus ustupuje.

Určitě jsme se všichni báli, jak to se světem dopadne. A víme, že se ve světě hodně zlepšilo, až na nemocné a umírající lidi. Příroda se vzpamatovává z toho, co jsme s ní dosud dělali. Je to krásné, ale jak dlouho? Záleží jen na nás, na tom, jak se k ní chováme, jak se chováme k sobě. Vztahy.

Starší lidé mohli nakupovat od 8.00 do 10.00 hodin. Mladší lidi v tuto dobu do obchodů nepustili. Stála tam ostraha a nepustila. Mladá žena se přihlížela k Penny marketu, ale dále ji nepustili. Nebylo ještě po desáté. Paní prosí, že jen něco nutně potřebuje, že se bez toho neobejde. Ale marně. Je to nařízení a porušení je pod pokutou. Nedá se nic dělat, až po desáté! A hle! Paní – důchodkyně – se nabízí: „*Já vám to zajdu koupit, počkejte!*“ Vrátila se do obchodu a koupila to, co mladá žena potřebovala. Bylo to hezké, obyčejné, ale hezké. A to jsou vztahy.

Lidé by si měli pomáhat stále a ne jenom kolem sebe procházet ve spěchu. Co nám uteče? Dnes to víme, nic na světě neuteče, nic není tak důležité, aby se to nemohlo pozastavit – zpomalit. Alespoň si oddechneme, tak jako naše příroda a vše kolem. Nic není tak důležité.

Marta Matyášová

Jak prožívali pandemii naše děti

Karanténa

Když byla karanténa,

Sak jsem pojmenoval skoro
všechny kopce v Aderských vrchách.

Chodili jsme na procházky.

Dělal jsem na mapách, cca.

Na velký pátek jsme udělali

kišiovou cestu na vrchol mě

pojmenování hory Aderský Lněník.

Na vrcholu je mnohá vyrobený kišů.

Tde bylo také poslední zastavení.

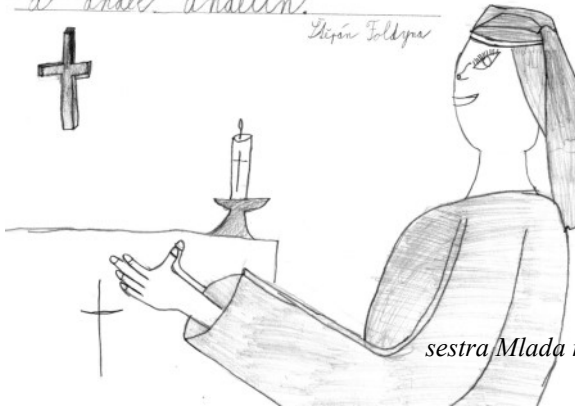
Mě svatě jsme sledovali online.

Bylo to hezky připravené.

Andra Jakubík

Korona virová Izolace
Moc nás mrzelo, že jsme
nemohli chodit do kostela
na mši svatou. Vytvořili
jme si doma malou kapličku
také jsme poslouchali rádio
Proglas - náboženství se s. Mladou.
Libili se nám křesťanské pohádky
a aneb Andělín.

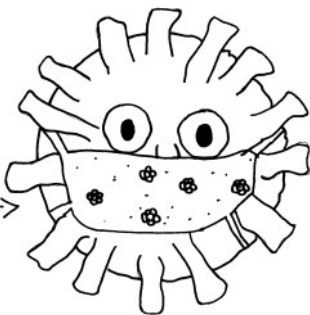
Štěpán Jolkyša

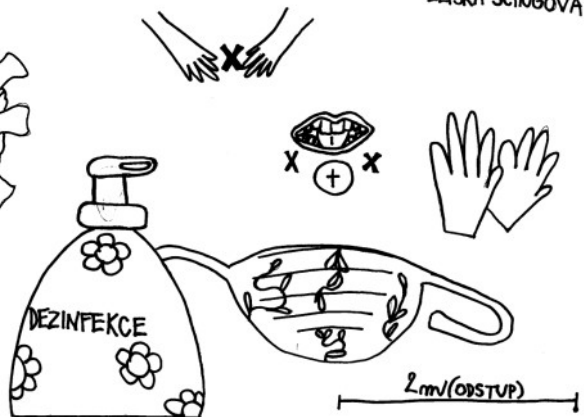
sestra Mlada na Radiu Proglas

POZOR KORONAVIRUS!

MARIANA SCHUGOVÁ

ELIŠKA SCHUGOVÁ

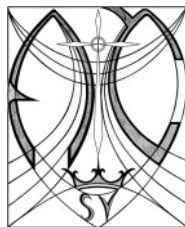
„Mše svatá“ u Chrástků
v době koronaviru.

*Marek se při přenosu mše svaté z fary
přidává po svých k duchovním otcům.*

Poděkování

Drazí „oderští svatí“ Petře a Pavle, dovoluji si Vám vyjádřit dík a vděčnost za způsob jakým jste nám „internetovým farníkům“ v uplynulém dvouměsíčním období dovolili se setkávat prostřednictvím živým přenosům mší svatých. Přijměte můj hluboký obdiv a vděčnost za možnost setkat se a přijímat Tělo Páně bezprostředně po těchto přenosech.

Buďte si jisti, že toto období díky Vaší obětavé a vynalézavé péči, bylo inspirativní a mnohé z nás vytrhlo z rutiny, která se i v duchovním životě leckterým z nás přihodí. Ačkoli jsem měl dostatek příležitostí srovnávat podobné přenosy z jiných blízkých i vzdálených farností, či přímo z Vatikánu, věřte, že setkání s Vámi v kapli sv. Josefa mi bylo nejmilejší.

Moc Vám tímto děkuji a přeji stálou radost a hojnost Božího požehnání.

Josef Zajíček, sbormistr Datio Odry

GOOD WORK v karanténě

GOOD WORK

Asi nemusím vypisovat všechny zákazy a doporučení, která se nás během nouzového stavu týkala, no, pro GOOD WORK to bylo období bez zpívání, bez setkávání a bez koncertů (to bohužel ještě trvá). Ale i přesto jsme si způsob, jak se vidět a slyšet našli, a alespoň přes sítě a video hovory jsme byli spolu. Zvládli jsme vydat dva klipy, jeden takový tematický "Karanténa", to, když spolu na týden uvázne sólistka a textařka ve stejném bytě, a naši aktuální novinku "Hej, vstávej". Tento klip jsme stihli natočit ještě vloni a vyšel, podle mě, v pravý okamžik. Už totiž nemusíme sedět doma a čekat, až všechna opatření skončí, ale pojďme už vstát, dát se znovu do pohybu a žít. A s GOOD WORKem jsme to vzali doslova. V půlce května jsme se vydali na pohořskou faru, a makali jsme nejen na společném životě kapely. V sobotu nás Jirka, vedoucí GOOD WORKu, vyhnal do lesa na dřevo a myslím, že na zimu (možná i na dvě) je fara nachystaná a opět může sloužit spolčům, skautům, scholám a dalším.

Zkrátka, jsme zase ready (pro neangličtináře: připraveni) a těšíme se, až se všechno rozjede a my budeme moct naši nasbíranou energii z karantény ukázat nejen na uloženém dřevě na Pohoří, ale taky na koncertech! *Vjerka Šablaturová*

O co jsme vlastně v oderské farnosti přišli

Můžete počítat se mnou: byla to postní duchovní obnova, 24 hodin pro Pána, pouť na svatý Hostýn, veřejně přístupné žehnání kříže U buku na Veselí, slavení velikonoční liturgie, adorace u Božího Hrobu, májové pobožnosti v kaplích, koncert Good Worku v kostele 16. května, slavnost 1. sv. přijímání, vaječina v Emauzích.

I když by toho mohlo být jmenováno ještě více, věříme, že Bůh ve své štědrosti nás obdaruje jinými způsoby. Stačí mít náruč otevřenou. *o. Petr*

Postní putování ke křížům v okolí Oder

Letošní dobu postní jsme měli opět tu možnost poznávat kříže a jejich historii při nedělním putování ke křížům. První kříž, který jsme měli najít, se nachází ve Hvězdové. Rozhodli jsme se s manželem, že tam s našimi kluky vyrazíme pěšky a zpět pojedeme autobusem. Hned po obědě jsme se vydali na cestu. Šli jsme lesem, jakoby ke Stříbrnému jezírku, ale pak jsme na rozcestí pokračovali směrem k Fulneku. Když jsme došli na úroveň Hvězdové, viděli jsme kříž z dálky. Stačilo už jen přeskocit potok, přejít pole, hlavní cestu a byli jsme tam. Protože hodně foukalo, rychle jsme se pomodlili a šup zpátky do lesa. Autobus měl jet až za 2 hodiny, a tak jsme usoudili, že čekat nebudeme, a že to domů zvládneme po svých.

Cestou zpět jsme se modlili růženec. Klukům se při třetím desátku už nechtělo, a tak jsem se jich zeptala, zda by si dali dobrotku. Dobrotku si samozřejmě chtěli dát. A mě napadl příměr, že my také můžeme dávat dobrotky Pánu Bohu a to je třeba taková modlitba. Kluci mají dobrotky rádi a chtěli, aby i Pán Bůh měl radost z dobrotek, a tak se s námi ještě ty dva desátky pomodlili. Po modlitbě jsme si pak pochutnali na oplatkách.

Kluci pěší putování pěkně zvládli, a tak jsme se i ke druhému kříži vydali pěšky, leč k dalším už jsme jezdili autem a pak jsme si v okolí kříže udělali procházku. Bylo milé, když jsme se u kříže s někým potkali. Mrzí nás, že jsme nemohli oslavit posvěcení kříže u Veselí, snad si to vynahradíme příští rok s nějakým novým křížem.

Petra Chrástková

Žehnání opět postaveného kříže na Veselí U buku. 29. března 2020.

Účastnit se ho mohli jen místní.

Nový pamětní kříž

Milí farníci, již jste mohli zaslechnout o nápadu, kterým by jistě ještě před pár měsíci nikomu nepřišel na mysl. Je to stavba kamenného kříže jako **památka na události světové pandemie** nemoci Covid 19. Vše má počátky v našem předchozím postním putování po křížích v okolí. Tyto kříže jsou většinou spojeny s tragickým příběhem, buď osobním, nebo více lidem společným. Letos jsme po malé přestávce putovali již podruhé. Při tom se vzhledem k oněm nečekaným událostem nabídl výzva: „**Proč stále jen poznávat co se kde odehrálo a soucít-ně do toho vstupovat, když můžeme vytvořit odkaz o tom, co jsme prožívali my.**“ Tento odkaz chceme zanechat pro ty, kteří díky své víře budou rozumět tomuto znamení - znamení kříže - stejně jako mu rozumíme my.

Kříž chceme postavit nad městem v Tošovickém kopci na hranici lesa pod mladým dubem. Smysl stavby tohoto kříže spočívá **ve svědectví pohledu víry**, která nás provází právě v těchto dnech. Není to kříž smírcí v tom smyslu, že bychom pandemií vnímali jako trest. Je to kříž ve smyslu našeho přesvědčení, že **Kristus nikdy neopouští svůj lid**, že právě toto znamení je dokladem jeho blízkosti člověku v utrpení. Je to znamení toho, že Ježíš dal na kříži lidskému trápení hluboký smysl.

V neposlední řadě bychom chtěli tento kříž postavit také **jako poděkování** za to, že nákaza s sebou nepřinesla v tomto městě následky v podobě úmrtí.

Kříž postaví kameník pan Jiří Jakubík. Bude ze světlého tzv. repasovaného mramoru (tedy z již použitého materiálu). Vysoký bude něco přes 2 m s bronzovou postavou Krista na vrcholu a obrácený k městu. Symbolicky si tímto chceme také

vyprošovat Boží požehnání do dalších let.

Takový bude výhled od pamětního kříže na Odry.

Takto bude kříž v krajině vypadat.

Pamětní kříž bude krásně viditelný i zespod ze silnice Fulnek – Jakubčovice, nad místem, odkud startují sportovci - tzv. paraglidisté.

Protože je od něj krásný výhled na Odry i Hostýnské vrchy, chceme k němu instalovat lavičku, aby to bylo místo, na které se lidé budou rádi vracet. Dá-li Pán, práce začnou během června a o prázdninách se můžeme těšit na jeho žehnání.

otec Petr

Na úplný závěr chci poděkovat Vám všem za to, že jsme společně, jak všichni doufáme, to nejhorší období pandemie v naší vlasti i farnosti zvládli. Děkuji za podporu našich snah, kterou jste nám poskytovali z vašich domovů. Ať formou reakce a poděkování za naše internetové přenosy nebo typů, které se mohly objevit na našich webových stránkách. Dětem děkuji za práci s domácími úkoly do náboženství a také dospělým, že je dětem z kostela přinášeli nebo tiskli. Děkuji také za vaši trpělivost se všemi opatřeními, které jsou ještě při mši svaté nutné, jako jsou rozestupy, desinfekce a nepříjemné roušky. Věřím, že brzy i tato opatření se budou postupně odbourávat a vrátíme se k tzv. normálu. Ovšem bohatí o jednu mimořádnou zkušenost. Tou je vědomí křehkosti tohoto světa i našeho vlastního života. Vědomí toho, že naše víra volá po svátostných znameních a volá po společenství, ve kterém se snad cítíme dobře a které je našim domovem na cestě do toho věčného.

Váš otec Petr

ZVON, vydavatelem je Římskokatolická farnost Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry
 Fotografie na titulní straně: Vigilie Vzkříšení v kostele sv. Bartoloměje v Odrách, foto Nela Franková